

Anys

Olot 14 de Desembre de 1899.

Núm. 33.

L'OLOTÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOUS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat a l'ombra pera arribar a la realisació de ls seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustenta, ben clars y a la llum del sol los va exposar a la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda a Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, entenem avuy que han de quedar a càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar, las relacions econòmicas d'Espanya ab los estrangers, la construcció d'obras públics de caràch nacional y la formació del presupost anual de g. que deurán contribuir las regions a proporció de la seva població; tot ab la organisació corresponent y adequada.

Peró entenem que correspón al Poder regional lo desenvolupament intern de Catalunya, y que ha de constituh aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa població y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sían catalans tots los que a Catalunya desempenyin càrrechs públics: volém Corts catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi a la organisació interior de nostra terra: volém que catalans sían los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls pleitos civils: volém esser árbitres de nostra administració, sent ab entera llibertat las contribucions é impostes, ab tota la facultat de poder contribuir a la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y de suplir en absolut quintas y llevas en massa y de manera que la reserva regional forcosa presti servey dintre de Catalunya.

En nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; a n' aixó arribarém a no triar cap altre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

LA UNIÓ FA LA FORSA

L'espectacle que las Corts espanyolas van donar lo dia 2 prop-passat, no 'ns ha produhit cap sorpresa. La Historia d'Espanya resta oberta y 's veu que encara li quedan fullas en blanch, hont inscriurehi ab lletras d'or y vermel·las (pera que lluheixin més) gestas gloriosas, si fa no fa tan gloriosas com las que de tres sigles ensá podém envanirnos. Aun ay patria, Veremundo, y aquesta pátria, confitada é inmutable com una momia

egipcia, no pot desdir ni per un moment de lo que ha sigut fins ara.

Ha bastat que vegessin voleyar per sobre 'ls terrats un tros de drap lligat al cap d'una canya, pera que, presentlo de lluny per una bandera catalanista, tota la llocada politica, deixant apart enemistats y odis africans, hagi correbut a njocarse entorn dels que avuy son amos del galliner. La idea no més de que se 'ls pugui, en una ó altre forma, arreballar de las sevas mans, corrompudas lo capte malehit que tantas desgracias ocasiona, ha bastat pera desvetllar lo instint de conservació y 'ls ha aplegat

à tots sota la bandera històrica del seu egoisme.

Si, catalans, los enemichs d' Espanya han fet la *pinya* y l' han feta molt avans de que 's poguessin fer ben bé carrech de tota la extensió de nostras veritables exigencias; figureuvos, donchs, lo que seria si la veu de Catalunya, forta y poderosa, arribés un dia à las sevas orelas y l' hagués d' escoltar, vulgas no vulgas, perquè, además de la rahó, la vegessin plena d' *incontrastable elocuencia*.

Si: 'ls polítichs centralistas han fet la pinya, s' han unit com un sol home y 's disposan també com un sol home à combatre al enemich que se 'ls acosta, quan totjust han sentit de lluny lo cruixit de las petjadas del seu cavall; ells saben que la unió fa la forsa, ells saben que devant dels grossos perills s' imposa tota la conjunció de totas las voluntats y de tótas las energias. Al sol anunci de la *sortija* de Reus, d' un costat al altre de la Cambra de Diputats s' ha sentit creuar un alé de germanor y d' afecte, que ha fos en forta abraçada als republicans y als carlins, als de la majoria ab los de las minorias dinásticas, als envejosos, als dissidents de tota la vida, als que 's troban à primera fila y als que 's mossegan los puuys, rabiosos de no véureshi; la sang ha fet bullida y 'ls ha recordat que tots pertanyen à la mateixa familia. Fins un d' aquestos à qui, encare no fa un mes, passejava triomfalment ab esbojarrat entussiasme una part del poble de Barcelona y devant de qui s' acotava y feya reverencia desde un balcó de la Rambla una bandera catalana, ferintnos al cor à molts que no la voldríam veurer may empleada en baixos oficis d' adulació; fins aquest home, de qui algun industrial poch escrupulós n' ha escampat la imatge

per medi de sagells, parodia dels nostres; fins aquest home à qui se li satisfé ab tant d' escreix y ab tantas mostras de consideració inmerescudas, una campanya parlamentaria en la que no defensava cap idea nostra, sino que aprofitava senzillament una ocasió de masegar al ministeri, fent servir de *massa* la cuestió catalana y lentsatla de revés un cop passat l' objecte, aquest home també ha correbut à Madrid à inscriures en la llista dels polítichs incondicionals, ha anat à pendre un lloch distingit en las filas del centralisme y li ha mancat temps pera tirar un grapat de llot per la cara dels paysans seus, que fa quatre dias estavan cofoys d' estrenyel en sos brassos y que, plens de satisfacció, l' assenyalavan com à fill predilecte de la nostra terra. Ben clar ho ha dit que més que catalá es una altre cosa. ¡Quina pena dona tot aixó!

Los que encare conservavan alguna esperansa, fundada en la única y esquifida rahó del *potser si*, y de las maus d' aquesta mena de gent creyan possible n' eixís una solució beneficosa pera 'l nostre país, cansat ja de seguir per la via dolorosa vers la qual l' enmenan, que 's convensin de un cop, que callin d' una vegada y que no tornin à omplir lo cap dels pobles ab programas contemporisadors, cobarts y acomodaticis, que en la portada portan escrit ab lletres de pam y mitj un *nulla est redemptio* que 's veu d' una hora lluny.

Lo que 'ns tocava fer à nosaltres, los polítichs espanyols ho fan; lo sentit práctic que 'ns atribuhim, ells son los que 'n fan us ab grans ventatjas sobre nostre; la unió que dintre de casa haviam de procurar y de sostenir à tot hora y contra tota influencia de dintre y de fora, s' ha convertit en escandalosa llicencia, en afany inmoderat de predominis indi-

viduals, en accions desordenadas y deslligadas unas d' altrás, en despreci absolut de tota disciplina. La falta de civisme, aquest vici que la dominació de la política castellana 'ns ha filtrat fins al moll dels ossos, dona entre nosaltres sos fruïts naturals y l' acció matzinosa d' aquestos fruïts nos tindran per llarch temps reduhits á la impotencia més desesperadora.

Polítichs curts de talla, impacients de tota mena, aprenents de patriota s' aplegan en grupo y en fraccions y, oblidant cegament que la *Unió* fa la forsa, tiran camps á través, cada un pel seu indret y ab qualsevol cosa fan una bandera. Anéuloshi á ensenyar que aquesta conducta està condemnada per la més rudimentaria estrategia y que d' ella n' ha d' eixir una complerta desfeta. No saben veure que 'l-pitjor enemich lo portém dintre nostre, qu' hem de subjugar l' esperit de revolta y l' hem d' obligar al degut acatament al criteri de la colectivitat, si volém constituir una gran massa poderosa y resistent capás d' oposarse á las embestidas del centralisme.

La *Unió Catalanista* va neixer ab aquest objecte y té la missió d' aplegar entorn seu las activitats y 'ls desitjos de tots los aymants de la terra catalana. En son si caben indubtablement tots los matissos y varietats no fonamentals de criteri, mes no hi caben ni deuenh càbrehi las disparitats de conducta que portin fondos antagonismes en los elements que la integran. Desde 'l moment que ab ella queda instituhida una entitat social, las accions han d' esser solidarias y han d' obehir á un plan y á una direcció. Aquesta es la manera imprescindible d' arribar á l' *unitat* que 'l nom d' *Unió* implica. Travallar per compte propi, allunyarse de la *Unió*, es fer, en los que están dintre d' ella, feyna perturbadora y disolvent; es

portar lo descrédit á una causa que 's preien defensar provocant son escuarterament.

Si la defensa d' aquesta causa obliga als que son de la *Unió Catalanista* á treballar ab l' *Unió* y á deixar de banda camins que aquesta no segueixi, tots aquells que fins are han permanescut allunyats d' aquesta corporació, allissonats per l' exemple que 'ls dona la política centralista, que d' un cop y ab unanimitat absoluta s' han posat al costat del govern, actual representant seu y portan veu dels comuns recels y egoismes, ells també han d' abdicar en la «*Unió Catalanista*,» representant genuí de las aspiracions nacionalistas de la nostra terra, totas las diferencias de criteri y tots los individualismes que avuy los tenen separats de nosaltres.

Desde Madrid nos ensenyen de tenir seny y aquest l' hem de demostrar posant en práctica aquella conducta de sacrifici d' amor propi que porti al enfortiment de tots per lo respecte á la disciplina y per la unitat absoluta d' acció. Los que de veritat treballin no han de dubtar un sol moment en aplegarse sota 'ls plechs de la bandera que enlayra la «*Unió Catalanista*,» fentli ofrena de las sevas energias y esperant conquistar, per medi de la unió, la forsa que á tots separadament nos manca.

G. ESTRANY.

(De *La Renaixensa*.)

PERQUÉ?.....

Avuy t' hi abrassat, estrenyenthe ben fort cap á mon pit. Avuy t' he besat moltes voltas cercant ansiosa-

ment que tu'm corresponguessis.— Y aixís ho has fet,—pero no eran aquells petons de sempre, aquells petons tan dolços que omplenaven mon cor de mel dolcíssima, aquells petons que jo t'ajudava à treure de ta boca, niu de blancas perletas que tan graciosament al riurer ensenyas; no eran pas aquells febroseuchs abrasos que feyan ajuntar nostres cors que bategavan à un temps, no era pas aquella barreja de petons y abrasadas de sempre que retornava de viatge. Avuy m'han deixat tot fret. Jo que tant animat retornaba, frisós pera lligarme ben fortament à tos brassos, te trovo tota freda y ab una cara gens riallera. Tos afálechs, aquesta volta sonme 'ls fas ab recansa com si't sapigués greu correspondrer à n'els meus fets ab tota l'ànima, tot eixit del fons del meu cor, que no mes sent per tú, que sols à ton costat de bo bategu y se esplaya per que li ets la vida, perque sense tú, sense l'amor teu moriria corsecat; y... are perque 'l fas patir? perque no m'ets tan gojosa com sempre?... ¿que 'm donas? una carta? —si, hi es ben plena d'olors,—que l'obri dius? ¿si ja ho está?... un munyoch de cabells trenats y ab una cinteta blau cel, ¿qu' es aixó! té, mira quina fumera, ¿qué, perquè ho cremo sense llegirho? aixís veus l'apreci que 'n faig, si jo no puch estimar à ningú més que à tú, si m'oféns al dubtar de mi... si es una carta d'una dona que no vol creure en la realitat de la vida, que creu que senthi tú, ella dins mon cor també pot serhi, y may hi ha sigut, ni una mica, gens, per que hi ets tú que n'ets senyora y majora de sempre y per sempre. Ella sab mon enmullerament, ella ho sab que sols visch per tú, que tú m'ets la vida, però enveja nostra felicitat, l'enveja y vol acabarla, mes no s'aca-

barà may, may de la vida, durará per sempre.... y sempre aixís besantnos y abessantnos febroseuchs, recullintnos els petons del llavis, petons plens de foch qu'arribin fins à l'ànima.

Lluís Viola y Vergés.

Olot 12 Desembre 1899.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Uns ferros que forman casi una circumferencia, colocats per ornament y solidesa entre balustre y balustre en la barana del pont que travessa 'l Fluvià al comensar lo passeig de San Roch, se troban trencats en molt més de cent punts. Per trencar aquells trossos es necessari no un petit martell, sino una masseta de mestre de casàs, un martell forsa gros ó un mall. Fa molt temps que L' OLOTI denuncià aquets actes de barbarie, y un periódich centralista que llavors se publicava à Olot, negà 'l fet y tractà al denunciador si fa ó no fa com un traydor à la patria. Es veritat que llavors se tractava d'uns quants ferros y ara 's tracta de més de cent, pero no deixà l'acció del citat periódich de contribuir à que s'oblidés completament la persecussió dels autors del atentat. Precísament L' Olotí lamenta que 's destrueixi una obra del Estat, unas de las pocas que 'ns ha donat lo centralisme després de tenirla hi pagadas per avens fa molts anys, una de las més sólidas y més bonicas encara que l'art no hi te cap mena d'intervenció perque l'art del Estat no existeix. ¿Qué han de pensar los enginyers y sobrestants de carreteras de la cultura y civilisació de aquest poble? Lo llogich es que si avuy restan impunes los que per purá distracció ó enrabiats, han fet malbé

ls ferros que oposan menos resistencia, demà que comensin per esbotzar à cops de mall tota la barana. Aixó ja s' ha comensat en part, en un extrém del pont ja hi ha un montant lligat ab fils ferros, perque sol no pot sostenirse per haverse fet petar los ferros que l' apoyavan à la barana. Estià clar que aixó acusa un estat de salvatgisme que no pot compararse ab lo de cap més poble per salvatge que sia; l' Estat pot dirnos que no soms dignes de tenir ponts y que no sabém respectar las obras que per miracle 'ns ne dona una cada sigie. Ara no mes falta que algúns entusiasmas de la civilisació actual nos acusià de que no fem cap favor à nostra vila denunciànt à las autoritats asquerositats com aquesta.

Segóms l' astrónom *Escolástico*, se han verificat al peu de la lletra las profecias sobré 'l temps, que tenia anunciadas fins lo dia 15 d' aquest mes. Veurém si ho encerta en la segona quinsena de Desembre.

Hem tingut el gust de estrenyer la ma al bon amich y company de causa en Lluís Viola, redactor de *La Atlántida*.

Ab motiu del dia que feya ahir se vegé molt poch concorregut l' aplech de Santa Llucia.

Divendres de la setmana passada, à la nit, ploqué en abundancia, asserenante després lo cel, quin continuà aixis fins al dimars de aquesta setmana en que cap à la tarda comensà à baixar una rufa de montanya que à no ser lo ponent nos hauria regalat una solemne nevada. Ahir lo dia continuà aclucat, fent un fret excessiu;

que de molts anys no s' havia sentit en aquesta temporada.

Plé de gom à gom estava 'l teatre del *Centro de Católicos* lo dia de la Purissima. Se posà en escena ab bon acert la divertida sarzuela en un acte *Lo Sant del amo*, desempenyada pels aficionats Srs. Casas, Roca, Blanch, Masó, Darnaculleta y coro. A continuació vingué un dialech pels senyors Ridaura y Barnadas, que deixà forsa que desitjar. Per final se representà per primera vegada la sarzuela castellana en un acte, que dú per títol, *Por lo civil*, que també resultà bastant fluixa en sa execució. Gracias al ben estudiat paper del senyor Casas, pogué 'l públich saboreijar quelcom de la pessa. Los demás aficionats, especialment lo qui representà 'l paper de Xato, han d' estudiar més sos papers respectius.

Dimecres s' acabaren las funcions que venian celebrantse en honor de la Purissima, las que s' han vist concorregudissimas, havent sigut notables los sermons predicats per l' eloquent orador sagrat, P. Félix Sors, rector de las Escolas Pias d' aquesta vila.

Sembla que es cosa certa que 'l segon meeting que celebrarà 'l Foment, tindrà lloch lo diumenge vinent à Lleyda.

Molt concorreguts se vegeren los salons de la societat *Industria y Comercio* diumenge al vespre, ab motiu de celebrarse un concert per los artistas senyors Brasó, Ricart y Solé, acompanyantlos ab lo piano nostre amich Sr. Corriols. En dit concert

executaren admirablement totes las parts del progama, siguent molt aplaudits.

Llegim en un dels periodichs de la capital, que ha obtingut lo grau de llicenciat en la Facultat de Dret, el jove D. Salvador Gelada Rovira, fill de nostre amich D. Joaquím Gelada Corriols.

Nostra enhorabona á la familia.

La Talia Catalana, en son darrer número publica uns interessants treballs dedicats á la Puríssima Concepció, dels autors Ramon N. Comas, Rafel Nogueras Oller y Joan Maragall.

(De *La Veu del Montserrat*.)

El diumenge prop-passat en l'iglesia del Sant Angel (Caputxins) tingué lloch, ab tota solemnitat, la benedicció de l'hermosa campana destinada á dita iglesia. Per delegació especial del Ilm. senyor Bisbe la benehí lo Iltre. Sr. Dr. D. Andreu Durán, Canonge Lectoral y encarregat de la mencionada iglesia, assistit del senyor Mestre de Cerimonias de nostra Basílica y de varis sacerdots. Foren padrins el Sr. D. Pau Riera y la senyora D.ª Josepha Mora, Vda. de Comella: se li posaren els noms de Maria Pastora, Josepha y Margarida. Acabada la benedicció, feu un notable sermó alusiu al acte el Rnt. Dr. D. Tomás Serra, Pbre., Catedràtic del Seminari. La concurrència fou molt nombrosa.

Dita campana honra una vegada més els acreditats tallers del senyor Barberí, d'Olot, hont ha sigut fosa, tant per sa bella forma y fina construcció com per son majestuós so. Nostra felicitació al senyor Barberí.

Es cosa resolta la celebració á Figueras d'un meeting, demanant lo concert económic y la autonomia administrativa.

La Junta Permanent de la *Unió Catalanista* ha tingut la bona pensada de fer unas targetas postals ab una hermosa alegoria destrament dibuixada per lo celebrat artista D. Joseph Pascó, pera que ab ellas se puguin donar las *bonas festas* com d'antich s'acostumava per Nadal y Capdany en nostra terra.

Hem rebut la important Revista *L'Atlántida*, número 117, en que segueix la publicació per follet de las obras *Sureda y C.^a* de don Teodor Baró y *¡No's pot dir!* de A. Ferrer y Codina, estrenadas en la present temporada en lo Teatro Principal de Barcelona. Ab aquest número també publica 'l primer follet de quadret en un acte, titolat *¡Turbonada!* original de D. Modest Urgell, é ilustrat per ell mateix.

S'ha posat á la venda ab la deguda llicencia, la primera d'una serie de fullas piadosas, en setzé, escritas en catalá per Mossen Frederich Clascar, Pbre., editadas y impresas pulcrament á «L'Avenc».

La primera d'ellas, y á la que fem referencia, es una hermosíssima prédica á las Fillas de Maria, en la que 'l jove sacerdot els hi recomana ab una elocuencia que conmov pel sentiment intensíssim de que está plena, y una forma senzilla y clara, que tingan á Maria una devoció filial, tendra, franca, y que en lloch d'adorarla com á Reyna, voltada d'àngels y sentada en trono, l'estimin més com á mare, contemplantla en els encantadors

misteris de la vida casolana. «Véurela com una reyna—diu—sembla que ha de fer massa respecte, que no li haveu de gosar dir res, que no li gosareu presentar vostras miserias y vostras dolsas queixas, enlluhernadas vosaltras per la brillantor de la seva gloria.»

Ab semblant síntesis pot despendres lo que serà tal fulla, destinada a fer molt de bé, y a sublimar molts cors. ¡Que se 'n escampin forsas, d'aquesta y de las successivas, en profit de la nostra terra y a major gloria de Deu!

A Barcelona diumenge a la nit en Associó Popular Regionalista, nostre company l' incasable propagandista de nostra causa, D. Alfons Alsina, va desenrotllar lo tema «Una cuestió que efecta al Catalanisme.»

Ab sa fácil y encertada paraula comparà los actes del veritable catalanisme purità, honrat y digne, ab los que ha fet *catalanisme* que 'ns ha sortit a darrera hora, sense cap fi enlayrat y ple de mesquinesas. Presentà com a idols de fang als personatjes que han sobresortit en aquest moviment, fentlos passar com héroes devant del poble y essent tacats en sa majoria de lo mateix que condepanan.

Combaté enèrgicament los fets més principals: la resistencia passiva, tot defalliment y egoisme al ser l' hora de sacrificar-se y l' tant anomenat Concert Económic, que fins los mateixos que aixecan sa bandera no tenen fé en sas virtuts. Per fi acabá recomanant la defensa intrahzigent del Catalanisme, conservant sempre 'ls

entussiasmes per lo que es vida de la Patria.

Lo senyor Alsina fou calurosament aplaudit per los concurrents al acte, que després de felicitarlo entonaren

ab l' entussiasme de costum las valentas estrofas del himne de Catalunya.

S' han publicat unas enginyosas targetas postals catalanas, que portan el tema: «Campanya Autonomista.»

Hi figuran tres matronas, representant a Catalunya, Valencia y Mallorca; la primera ab la fals enlayre, amenassa a un estol de politichs que fugen, las altres dugas, llensant els escuts de las provincias actuals, agrupan el de las regions catalana valenciana y mallorquina.

Se venen al preu de deu céntims, als kioskos de Betlém, Bon Succés, y al carrer de la Portaferrixa, número 16.

Després de penosa malaltia, morí a Barcelona lo dijous passat, lo fill del Sr. Joseph Sacrest, a la edad de vintidos anys,

La circumstancia d' haver perdut já dit senyor, tá poch temps, a sa filla Magdalena, fa que sigui mes cruent lo dolor que avuy exprimenta per la mort de son fill gran quan encara no s' havian axugat las llágrimas vessadas per la perdua de sa filla.

Al atribulat pare y demés familia desitjem una santa resignació, al mateix temps que preguém a nostres lleguidors tingan al finat present en sas oracions.

Divendres passat, seguit d' un bon acompanyament, fou portat al cementiri lo cadavre de D. Joan Planagumá.

E. P. D.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 14.—Sts. Nicasi y Pompeyo bs.
 Div. 15.—S. Eusebi b. y mr.—*Dejuni.*
 Dis. 16.—Sta. Albina vg. y mr. y Adelayda emp.—*Dejuni.*
 Dium. 17.—Sts. Llätzer b. y Franch de Sena cfs.—(I. P.)
 Dill. 18.—Ntra. Sra. de la Esperansa ó de la O.
 Dim. 19.—S. Nemesi mr. y Sta. Fausta vg.
 Dimec. 20.—S. Domingo de Silos abat.—*Dejuni.*—(I. P.)

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia del Sant Hospital.—L' exposició de Sa D. M. comensa á las cinch.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'00	Ptas.
Mastay.	15'50	«
Blat de moro	12'00	«
Fajol.	11'00	«
Mill.	12'00	«
Panis.	13'00	«
Monjetas.	23'00	«
Fabas.	15'50	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'50	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'25	«

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1899.

A N U N C I S .

La medicació sulfurosa á domicili

AB LAS

GOTAS MARES SULFUROSAS

DE BAR,

ab las quals se preparan inmillorables ayguas sulfurosas pera beguda gargarisme, pulverisació, banys, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarros, anginas, asma, anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depósit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelús.

1000 PESSETAS

al que presenti un dentífich igual y de millors condicions al

ELIXIR DENTICINA GRIVE

poderós conservador de la dentadura. Calma al instant lo més fort dolor de caixals.

Fentne ús diariament se conservaran las dents blancas, hermosas y fortas. Trau lo factor del alé.

5 rals en totas parts.

De venda en Olot: en la farmacia de D. Ramón Bolós.

GRAN REGALO EXTRAORDINARI DE „L' OLOTI,”

LA PANTALLA ROJA, del notable pintor en Lluís Graner.

Los suscriptors de L' Oloti, des avuy fins al 16 de Desembre podán adquirir eixa producció que mideix 0'60 m. d' alt per 0'90 m. d' ample, tan sols presentant lo cupó de l' imprenta d' aquest setmanari.

Val desde'l día 16 de Novembre al 8 de Desembre.

L' OLOTI.

REGALO ALS SUSCRIPTORS DE L' OLOTI

Presentant aquesta contrasenya's poden demanar á la Administració de L' Oloti els exemplars que's desitgin de la magnífica reproducció del célebre quadro *La Pantalla Roja*, del eminent pintor al preu de 5 pessetas cada un.

L' OLOTI

Passat aquest plasso per, son valor aquesta contrasenya!